

„Ca să-ți dai seama de nivelul culturii generale a unei nații, trebuie să vezi ce idoli are.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 389
12 - 18 decembrie 2018

Nici măcar un nou Păcală; doar o sinistră Dăncilă...

Cezar Adonis
Mihalache

Am spune că s-a întors Păcală... Și că el ar fi meșterit, ironic, așa-zisul cadou al Guvernului, „pentru noi”, de Centenar. Și ar fi fost un mesaj al trezirii, căci Păcală avea, spre deosebire de ăștia care ne conduc acum, minte! Multă minte! Și bun simț! Și istețime! Dar mai ales legături cu brazda

o sută de ani. Și nu că ar fi doamna femelă pavian de guvernanți vreo ipocrită, nici vreo expresie a răutății geniale, căci îi lipsește tocmai geniul (ăla luciferic pe care îl are alde Dragnea), ci pentru că acum vedem tot ce este mai hidos, nu doar în necunoașterea nemărginită a dânzei, urmașă a altei tovarășe sinistre, ci în toată clica de guvernare. Dar poate că așa ne-a fost dată să ne fie „ocârmuirea” la

ganizat de trădătorii de țară.

Nici măcar trimiterea la Dracula, chiar ultimul care ne-ar mai putea salva!, dar ăștia l-au ironizat și pe el, netemându-se nici măcar de țepele pe care le-ar putea găsi cândva într-o Agoră din inima unei mămăligi clocotite, nu putea salva aparența banilor dați de guvern pentru un filmuleț de prost gust. „Nemuritorul Dracula”? Sau ubicuitatea nonsensului pe bani? Ori

Român – românie – România

Ion
Coja

În Șeitani, roman în care am vrut să fac personaj literar din limba română (sic!), fac câteva observații legate de cuvântul România, într-un comentariu cum nu s-a mai făcut de către colegii mei filologi. Iată-le: Numele România are o caracteristică specifică, prin care se deosebește de celelalte nume de țări: Ungaria, Bulgaria, Grecia, Anglia, Serbia, Croația, Rusia etc... Cititorii acestei fraze sunt invitați să identifice care este detaliul lingvistic prin care numele țării noastre se deosebește de celelalte nume de țări. Îi invit să zăbovească asupra listei de nume proprii de mai sus și să încerce să identifice prin ce se deosebesc de numele țării noastre. Dacă, așa cum bănuiesc, nu remarcă nimic deosebit, le spun eu: este vorba de poziția accentului. Toate numele de țări sunt accentuate pe o silabă din rădăcina numelui, pe ultima silabă din rădăcină, dacă rădăcina are mai multe silabe. Vezi Croația, Portugalia, Brazilia. (Am în vedere îndeosebi numele de țară terminate în -ia, derivate de la un etnonim.) Cuvântul România în schimb, se accentuează pe prima vocală din sufixul -ie, accentuat : -ia.

Avem oare/așadar sufixul -ie în numele țării, nume care nu derivă de la român, ci de la românie, devenit prin articulare numele propriu România? Există în limba română cuvântul românie? Firește că există. Substantivul comun românie este chiar mai vechi decât numele propriu România, care apare prima dată abia pe la începutul secolului al XIX-lea. Ce înseamnă românie? Ca derivat cu sufixul abstract -ie, cunoscut oricărui român din perechile de cuvinte prieten-prietenie, mândru-mândrie, vesel-veselie, cioban-ciobănie, slugarnic-slugărnice etc., cuvântul românie ar denumi „atitudinea de român, o manifestare a calității de român, trăirea spirituală a faptului că ești român”. Ai putea spune despre cineva că „nutrește o românie indiscutabilă sau precară ori de paradă”. În puținele texte vechi în care apare cuvântul românie, acesta este legat ca înțeles de limba română: pe românie, adică românește, pe românește. La Eminescu: „pe românie ticluită.” La Alecu Russo găsim secvența „dovezi ale româniei” unde, cel mai probabil, avem de-a face cu sensul cel mai abstract: „afir-

marea calității de român”. Așadar, românie, ca nume comun, este un substantiv abstract, derivat de la adjectivul român. Cuvânt vechi așadar, românie ar fi sinonim cu neologismele românism, românitare. A fi român presupunea o anumită calitate, complexă, denumită prin acest cuvânt, român, care a fost dintotdeauna un etnonim, dar a dezvoltat și alte înțelesuri de-a lungul secolelor, sensuri mai mult sau mai puțin uitate după ce s-a folosit tot mai des sensul de etnonim. Alte sensuri ale cuvântului român sunt: soț, bărbat, creștin, om în general, persoană, țaran. La un moment dat, la sfârșitul secolului 16, în Țara Românească, zic mulți istorici, cuvântul român ajunge să poarte înțelesul de „iobag”! Iar a români sensul de „a aduce în stare de iobăgie”. Pentru mine pare un non-sens ca în țara care se numește Țara Românească, cuvântul român să decadă atât de jos. Am încercat să mă lămuresc asupra subiectului, citind primele texte unde este înregistrat acest sens. Nam făcut o cercetare exhaustivă, ci am mers numai pe textele publicate de Constantin Giurescu într-o carte al cărei titlu l-am uitat, dar trimitea la subiectul acesta. Și ce am înțeles din acele documente?

Pe vremea lui Mihai Viteazu taxele și dările la care erau supuși țărani români, din Țara Românească, ajunseseră greu de suportat, probabil din pricina marilor cheltuieli pe care le impuneau războaiele în care se angajase marele voievod. O armată cu mulți mercenari se ține cu multă cheltuială. Țărani nu mai erau buni de armată, nefiind înarmați cu noile arme de foc. Cu coase și cu topoare ei nu mai aveau nicio eficiență pe un câmp de luptă. Contribuția lor la apărarea gliei străbune rămânea să fie una financiară, deloc plăcută. Drept care țărani încercau să se sustragă acestei obligații renunțând la statutul de cetățeni ai Țării Românești. Anume treceau Dunărea unde, la marginea imperiului otoman, sarcinile fiscale erau mult mai mici. Mihai a conceput o politică de aducere înapoi a acestor „transfugi”, obligându-i să se facă la loc români! Cu sensul de a trăi în Țara Românească, cu obligațiile pe care le presupunea această condiție. În mod deosebit să-și plătească sarcinile fiscale de români!...

Acesta se pare că a fost contextul în care cuvântul român a căpătat și sensul de „persoană legată de pământ”, iobag!... Cred că se impune o cercetare atentă a textelor originale, din epocă.

strămoșească. Respecta tradițiile și simțea, fie și critic ori ironic, sau pur și simplu pus pe șotii, ființa românească.

Dar ăștia de acum nu au nici o legătură de suflet cu noi. Iar mizeria de clip „de promovare a României”, darul lor de Centenar (dar nu pentru noi, ci pentru firmele de apartament și micii dumnezei de sinecură care au încasat comisioanele) este oribil, ilar, pe alocuri grotesc în „simboluri” și insinuări.

Și nici măcar Păcală nu i-ar mai putea salva... Că l-au omorât în simbolismul lor zis „promovare”... De fapt, nu mai există Păcală (a fost și el alungat din țară!), ci zeci de „dăncili”... Și nu mai vorbim de un țaran isteț, „ambalat” în simplitate și naivitate, ci de minți rătăcite în propriile goluri de reflexie. De reflexie a oricui. A inteligenței, a simțirii, a empatiei...

A mai rămas poate doar o singură întrebare: cum de am ajuns în halul ăsta? Cu un premier-mascotă care nu ar fi fost aleas nici măcar pe post de ordonanță de lustruit pantofii prim-ministrului de acum fix

100 de ani de Românie modernă... Un grup de terfelști, de provinciali ai diplomației, ai bunului simț, ai patriotismului.

Grav este că molima de impostură a guvernării a devenit extrem de contagioasă. Și a cuprins în ea cu mult dincolo de personajele tip cozi de topor, oricum nelipsite de pe lângă orice guvernare. Acum sunt cu mult mai mulți cei care preaslăvesc prostia, neghibia, impostura și, nu arareori, imbecilitatea multora dintre exponenții clasei politice de guvernare.

De ziua ei, România a fost ironizată, pesemne fără ca măcar sinistra premier să priceapă trimiterea, printr-o peliculă de prezentare ce a rulat în Sala Marii Uniri de la Alba Iulia. Un film în care se transmitea un singur mesaj: înstrăinarea. Grăul simbolic din clip era de prin Rusia, lupii, „ultimii liberi din Europa” (aici ar fi ceva sâmbure de adevăr, dar numai dacă am vorbi de cei politici!), erau de prin Norvegia, iar vocea de vânzător de drujbe al „naratorului” exprima exact situația: o țară vândută la teleshopingul or-

vreo trimitere către „nemuritorii” politici de azi?...

Un clip atât de batjocoritor, ostentativ chiar, mai lipseau câteva imagini cu pinguini pentru a avea sensul umilinței complet, încât nici măcar un venetic nu l-ar fi conceput așa. Nu atât de transparent ca batjocura c e n t e n a r ă . Guvernul poate crede că a reușit... Să mai pună o bomboană pe o colivă. Dar nu a înțeles că s-ar putea să fie vorba, nu de mâncarea noastră pentru lumea de dincolo, ci de un desert național pe care îl vom savura noi pentru trecerea guvernării dincolo. Dincolo de scena publică, în spatele unor gratii cât mai groase...

Afirmarea specificului național prin cultură și, îndeosebi, prin literatură

George
Petrovai

Conceptele de cultură și civilizație

Atât pentru creaționiști cât și pentru evoluționiști, omul reprezintă apogeul viului: credința primilor se alimentează din cele două argumente irefutabile furnizate de Genesă – omul nu numai că apare după ce întregul plan divin al facerii a fost magistral înfăptuit (lumea și viețuitoarele ce-o populează), ci – în plus – el a mai fost dăruit și cu scânteia divină numită suflet („Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”, Genesă 2/7), chiar dacă pentru un gânditor de talia lui Hegel, sufletul nu constituie un apogeu al zămislirii, pentru că se știe că în concepția sa sufletul nu este decât somnul spiritului, altfel spus sufletul pasiv.

Convingerile evoluționiștilor de asemenea îl vizează pe om ca pe o minune a viului, cu toate că argumentele lor, complet lipsite de logica și vigoarea științifică a fosilelor intermediare (nedescoperite până în clipa de față), trebuie privite cu îngăduința pe care de regulă o arătam acelor exerciții ale fanteziei, care oricât și-ar dori, nu izbutesc să se ridice la nivelul mitologiilor și al basmelor de mare rafinament artistic...

Atras ca de un magnet de tainele înfricoșătoare ale existentului și viului, pe care încerca din răspuneri să le străpungă fie prin necuprinsul speculațiilor filosofice, fie prin zborul spre înălțimi ale fanteziei artistice, fie prin inspirația ce urma calea imperativă a religiei, ori cea întrebător-căutătoare a rigorii științifice, chiar de la începuturile istoriei sale conștiente, omul a trebuit să aleagă între a ști și a avea, adică între verticala devenirii spirituale și orizontala acumulării materiale.

În aceste condiții, nu-i greu de priceput că însăși dualitatea corp-suflet, respectiv materie-spirit, i-a inspirat omului teama de sfârșitul iminent, ceea ce a dus la izvodirea încântătoarelor mitologii ale trecutului mai îndepărtat ori mai aproape de vremurile noastre, și că respectiva dualitate a avut cuvântul hotărâtor în alegerea drumului spre atingerea țelurilor fixate.

Iar eforturile depuse în planul format de cele două axe, ambele având originea în mintea și inima omului (una țintind nelimitatul vertical, cealaltă nelimitatul orizontal), s-au concretizat în atotumana istorie a culturii și civilizației. O istorie pe care o descoperim magistral comprimată în celebrul vers din Arta poetică a lui Boileau: „Ceea ce-i bine conceput este limpede exprimat”...

Iar acum, după ce am pus degetul pe cele două con-

cepte vizate de prezentul capitol, cuvine-se să la definim, adică să le surprindem esența printr-o corectă configurare a sferei și printr-o precisă identificare a notelor caracteristice.

Treabă deosebit de anevoioasă, dacă avem în vedere declarația șocantă oferită de Miguel de Unamuno participanților la dezbateră Vitorul culturii, dezbateră interbelică organizată la Madrid, cum că după 40 de ani de profesorat, el încă nu știe ce este cultura!

Descoperim în această afirmație, așa cum corect apreciază Alexandru Tănase în cartea sa *Cultură și civilizație*, „nu numai o manifestare de scepticism, dar și un indice asupra maximei complexități a acestei noțiuni, a multitudinii sensurilor și accepțiilor sale”.

Într-adevăr, căci dacă termenul cultură provine din latinescul cultura (Cicero chiar a făcut o paralelă între cultura agrorum și cultura animi), cuvânt din care derivă și francezul culture, folosit la început (sec. 15) în sensul de culture des lettres, iar mai târziu (sec. 18) în sensul de formare a spiritului, complexitatea sa se datorează unei duble infuzări: a) Conceptul cultură este atât de încărcat de valori diverse, încât pentru el s-au găsit și acceptat peste 200 de definiții; b) Cu toate că nu se identifică, cultura și civilizația au un fond comun, acesta fiind compus – ne spune Al. Tănase – „din ansamblul cunoștințelor și experienței omenești, din totalitatea achizițiilor spiritului uman”.

Examinând cultura în tripla ei relație: 1) Relația omului cu natura; 2) Relația omului cu omul; 3) Relația omului cu valoarea, constatăm nu doar că omul aparține deodată naturii și culturii, ci și că are loc un proces de culturalizare sau civilizare a naturii. Prin urmare, opinează același Al. Tănase, „Oamenii se deosebesc nu atât sub raport biologic, cât în calitatea lor de ființe culturale, fiecare cultură fiind caracterizată printr-un anumit sistem de valori, de norme și simboluri”.

În sens restrâns, prin cultură se înțelege totalitatea formelor spirituale ale vieții societății. Dar această definiție se dovedește incompletă prin aceea că, dispunând de o relativă autonomie, elementele culturii spirituale nu pot fi dizolvate în cultura materială.

Există mai multe unghiuri de vedere asupra culturii: etnologic, sistemic, axiologic, sociologic. Astfel, după sociologul român Dimitrie Gusti există o cultură obiectivă (cod de legi, cult religios, descoperire științifică), o cultură instituțională (statul, biserica, obiceiurile, organizațiile economice) și o cultură personală (atitudinea personală față de opera de cultură).

Privite diacronic, diferențele de concepții în

legătură cu cultura și civilizația apar șocante de-a binelea. Bunăoară, dacă pentru I. Kant cultura este sinonimă cu perfecțiunea și disciplina rațiunii, iar civilizația este sinonimă cu perfecționarea relațiilor sociale dintre indivizi, pentru Hegel cultura coincide cu spiritul obiectiv și înfructiparea lui în activitatea practică, pentru ca în concepția lui Oswald Spengler civilizația să reprezinte faza de decădere prin care inevitabil trece orice cultură în evoluția sa ciclică, altfel spus stadiul de dezagregare și moarte fatală a culturilor.

Părerăa lui Al. Tănase este că, pentru o corectă apreciere a culturii și a implicațiilor sale, trebuie să avem în vedere cele patru momente din care ea se constituie: cunoașterea (momentul gnoseologic), valoarea (momentul axiologic), creația (momentul creator) și comunicarea (momentul comunicațional), deoarece numai în acest chip ea o să ne apară ca un „ansamblu de produse cumulative ale cunoașterii și practicii umane”.

Ce se înțelege prin civilizație? Privit etimologic, termenul „civilizație” provine din latina clasică, adjectivul civilis și substantivul civilitas exprimând calitățile generale ale cetățeanului (civis) în relațiile cu ceilalți cetățeni (trăsături comportamentale precum politețea sau amabilitatea).

Dar în accepțiunea sa actuală, termenul a fost impus de Voltaire și enciclopediștii francezi, în dorința de-a scoate în evidență barbaria de care se făcea vinovat feudalismul. Există, după cum subliniam mai sus, o legătură indestructibilă între cultură și civilizație, în sensul că societățile care n-au atins un nivel ridicat de cultură, nu pot fi considerate societăți civilizate.

Concret, care este raportul dintre cultură și civilizație? De asemenea, cum are loc trecerea valorilor culturale în fapte de civilizație? După părerea lui Nikolai Berdiaev, răspunsurile la cele două întrebări le aflăm prin analiza temeinică a unui dublu raport: a) Raportul dintre om și natură; b) Raportul dintre voința de cultură și voința de viață.

Orice cultură are o perioadă de înfiripare, una de maturitate sau maximă înflorire și o alta de declin sau stingere. Dar culturile nu mor cu totul, deoarece, pe de o parte, anumite forme ale respectivei culturi sunt difuzate în culturile vecine, unde prin asimilare generează forme culturale specifice și curente culturale cu arie vastă de manifestare. A se vedea în acest sens cele două moduri ale lui A.D.Xenopol în care se poate civiliza un popor – dezvoltarea internă a ramurilor de cultură și influența unei culturi străine, superioare, cu care un popor

poate veni în contact, precum și teoria sincronismului cultural a lui Eugen Lovinescu, care susține că Ex occidente lux – Lumina vine de la Apus, că legea imitației stă la baza constituirii oricărui fapt de civilizație și că raportul valori culturale-bunuri de civilizație este reversibil, în sensul că „bunurile materiale intră în deprinderi și se prefac cu timpul, prin adaptare, în valori sufletești; cu alte cuvinte, civilizația se transformă în cultură...”

Pe de altă parte, valorile perene ale culturilor sunt preluate în patrimoniul cultural de către elementul conservativ al istoriei (memoria istoriei), în timp ce elementul dinamic-creator își ia tot de-acolo tainul necesar pentru a menține vigoarea și continuitatea nu doar a specificului cultural, ci și a spiritului istoric.

Când – ne încredințăm Berdiaev – voința de viață devine tot mai nestăpânită, forțele interne ale culturii secătuiesc, astfel încât cultura trebuie să-și salveze declinul în fapte de civilizație. Așa s-au petrecut lucrurile în faza postrenascentistă: apariția mașinilor și automatelor din ce în ce mai perfecționate a schimbat raportul dintre om și natură, fapt care a favorizat construirea civilizației industriale, iar mai nou, în țările foarte avansate (SUA, Canada, Suedia) a unei incitante civilizații postindustriale.

Sintetizând însușirile definitorii ale culturii și civilizației, obținem următorul tablou al paralelismelor dintre ele: -cultura înseamnă calitate, civilizația are vocația cantității; -cultura are chemare spre etern, civilizația spre temporal; -cultura este eminentamente spirituală, în timp ce civilizația manifestă un adevărat cult pentru material; -cultura are vocația integralității, civilizația este de neconceput fără o specializare tot mai riguroasă și mai îngustă. Preluând o celebră butadă a lui Bertrand Russell despre filosofi și specialiști, putem spune că la limită specialistul știe totul despre nimic, pe când filosoful sau omul de cultură știe nimic despre totul; -cultura impune vocația integralității, civilizația este de neconceput fără o specializare tot mai riguroasă și mai îngustă. Preluând o celebră butadă a lui Bertrand Russell despre filosofi și specialiști, putem spune că la limită specialistul știe totul despre nimic, pe când filosoful sau omul de cultură știe nimic despre totul; -cultura impune vocația integralității, civilizația este de neconceput fără o specializare tot mai riguroasă și mai îngustă.

mpasul literaturii (Poezia postmodernistă între iluzii și deziluzii)

Din capul locului vreau să precizez că, acuma când numărul analfabeților clasici (copii care din diverse cauze abandonează școala) și al celor funcționari (absolvenți de gimnaziu, liceu sau felurite forme de învățământ postliceal, cu insurmontabile

dificultăți de înțelegere a propozițiilor citite) este în alarmantă creștere nu doar în România postdecembristă, sintagma „poezia postmodernistă” nu poate fi decât un abuz de limbaj sau, în termeni neacademici, o găselniță filologică. Da, căci grosul postmoderniștilor nu-și bat capul cu conținutul obscur al acestei noțiuni fistichii, iar cei care s-au aplecat asupra ei pentru a-i desluși sensul (ex. regretata Zoe Dumitrescu-Bușulenga), în cele din urmă și-au mărturisit neputința înțelegerii unei atari făcături cu pretenții culturale.

Lată de ce consider că actuala stare dezastruoasă de lucruri din cultură în general, din cultura românească în special, trebuie să fie prefațată (inclusiv cu ajutorul motto-ului „Societățile viitorului vor fi tot mai inculte sau nu vor mai fi deloc!”) printr-o necesară și neconținută incursiune în tot mai consistenta lume a incultilor, semidoctilor și falșilor culti. Și astfel se constată că, având de regulă un scop în sine, cugetarea filosofică (mă refer la adevărata filosofie, respectiv la cugetarea ezoterică, nicidecum la exoterismul cugetării nesubstanțiale, acea filosofare de doi bani ce se practică pe toate drumurile), cugetarea filosofică, prin urmare, nu te ajută să fierbi nici măcar o varză, așa cum bine sesiza un gânditor contemporan.

Lucru, de altminteri, recunoscut și de Aristotel. Întrebat fiind odată la ce folosește filosofia, el a răspuns cu sinceritate: „La nimic”. Dar a adăugat cu mândrie: „Și tocmai de aceea ea este cea dintâi dintre științe!” Da, știință, căci definiția dată de Stagirit filosofiei, sună astfel: „Filosofia este arta artelor și știința științelor”.

„Mda, vor strâmba din nas științificii zilelor noastre pragmatice. Poate că pe atunci, când filosofia acapara în grabă tot ce era zămislit de mintea umană, orgoliul aristotelic era întemeiat. Dar astăzi...” Și poți să nu le dai dreptate acestor atotștiutori neîncrezători?! bine, dacă asta-i starea de lucruri cu filosofia, nici cultura (mă rog, restul culturii) nu stă pe roze. Ba se poate spune că stă chiar mai rău ca filosofia. Și iată de ce. Dacă filosofii își cunosc, mai exact își identifică obiectul de activitate cu gândirea existentului în unitatea lui (logicianul Bertrand Russell era de părere că la limită filosoful știe nimic despre totul, în opoziție cu specialistul care știe totul despre nimic), din pricina complexității și a multitudinii sensurilor cu care se confruntă, veritabilii culturologi sunt cam tot timpul în starea de febrilă căutare a lui Miguel de Unamuno!

- continuare în pagina a 4 a -

Afirmarea specificului național prin cultură și, îndeosebi, prin literatură

-urmare din pagina a 3 a -

Explicabil dacă avem în vedere faptul că pentru conceptul „cultură” sunt puse în circulație și acceptate peste 200 de definiții. Cu cele doar șase definiții menționate și disecate de David armeanul (de origine grecească după unii) în cartea sa *Introducere în filosofie* (trei atribuite lui Pitagora, cea mai cunoscută fiind aceea cu dragostea de înțelepciune, două – cele care pleacă de la scop – fiind formulate de Platon, iar a șasea, enunțată mai sus, aparținând lui Aristotel), se subînțelege de ce filosofia stă mai bine decât cultura la acest capitol...

Începuturile omului au fost eminent aculturale. Este lunga perioadă a grotelor și cavernelor, când străbunii noștri habar n-aveau de cultură. Atenție! În acele timpuri tulburi pentru inimă și minte, omul nu era necultural, ceea ce se traduce prin incultură sau lipsă de cultură (din motive etern actuale, precum dezinteresul sau neputința asimilării ei), ci era complet străin până și de noțiunea de cultură, din simplul motiv că ea încă nu se înfiripase. Vasăzică, acei oameni ai începutului sunt absolut nevinovați din pricina neștiinței, pe când agramații zilelor noastre sunt mai mult decât condamabili pentru crasa stare de necultură în care se complac.

Apoi, în inima și mintea primitivului au apărut primii fiori culturali (muzica și dansul cu care magii și șamanii își condimentau ritualurile religioase). Și așa, târâș-grăpiș, când cu suișuri și când cu coborâșuri, cultura a ajuns în zilele și pe meleagurile noastre postdecembriste, unde e cât se poate de vizibil nu doar că adevărații oameni de cultură se împuținează, ci și că minoritatea acestora este deodată disprețuită și sistematic umilită de alarmanțul spor biologic-social al inculturilor, semidocturilor și falșilor culturi.

Toți aceștia sunt nocivi pentru cultură prin apariția și întreținerea unor fenomene de masă de cel mai desăvârșit prost-gust, precum manelizarea și grosul festivalurilor care rămân la stadiul de aflare în treabă. Mi se va răspunde că manelele aparțin țiganilor. Da, dar dacă aceste fiorosenii n-ar fi cumpărate de românii subanalfabeți, producătorii lor n-ar fi pu-

trezi de bogați și România n-ar fi amenințată azi de un adevărat cancer al culturii și spiritualității. Dar cei mai nocivi pentru cultură sunt falșii culturi, această oribilă grupare de inculturi sadea și mai ales de semidocturi cu pretenții, care se fac luntre și punte să-și poleiască pospaiul de cunoștințe cu diplome (baccalaureat, licențe, doctorate), dobândite pe căi strâmbe până la nelegiuire. Iar numărul acestora (mulți provin din rândul foștilor activiști) crește an de an, astfel că România deja este frunțașă la agramați și neabețedați...

Revenind la oile noastre, respectiv la poezia postmodernistă, pornim abordarea de la afirmația că „tot românul este poet”. Mai ales acuma, cu ofensiva postmodernismului, nici n-ai mare trebuință ca să te poți împopoțona cu titlul de poet: nu tu cultură, nu tu reguli gramaticale, nu tu har poetic și sensibilitate. Totul este ca respectivul să se pună temeinic pe scris, înșirând cuvintele după o logică de-a baba oarba, de care simțirea poetică fuge mai ceva ca dracu de tămâie, că de cealaltă se ocupă alții: de ai prieteni în tagma scriitoricească și reportericească, te publică ei tot acuși-acuși, chiar cu riscul de-a pierde unii cititori insuficient dați la rindeaua culturii fără frontiere în ale formei și conținutului; iar de ai cunoștințe printre condeierii cu pretenții în ale criticii de toate culorile, apoi om te-ai făcut și poet cu acte-n regulă te-ai văzut, că doar ăsta-i rolul unora ca aceștia – să contrazică până și logica divină cu acei indivizi doritori de nemurire ce li s-au lipit de suflet și a căror neînregistrare poetică este direct proporțională cu ambiția de care se lasă îmboldiți...

Prin urmare, într-o țară așa ca România, unde toate merg ca pe roate chiar și acuma când șandramaua-i cu roțile-n sus, cetățenii ori se îndeletnicesc cu tainele scrisului la plesneală, ori intră-n politică pentru ca neam de neamul lor să nu mai știe ce-i „sărăcia, și nevoile, și neamul”, ori se-apucă în văzul lumii de tâlhării pe picior mare, ceea ce înseamnă că au îmbrățișat cea mai nedemnă și sigură profesie de pe aceste meleaguri – aceea de ciocoi.

Mă rog, că se scrie pe rupe nici nu-i așa de rău. Că doar florile au nevoie de bălegar pentru a-și

desăvârși menirea prin gingășia culorilor și dulceața amețitoare a parfumului.

Altele sunt neajunsurile cu acești nostimi poetași și cu producțiile lor fără niciun chichirez. Este treaba revistelor care, vrând să-și facă stocuri, acceptă atâtea făcături din categoria acestor simple îmbinări de cuvinte ce nu spun nimic, dar au darul să-i irite pe cititori, încât redactorul șef se vede obligat la un moment dat să-i înștiințeze pe colaboratori că primește orice fel de material, mai puțin poezie. De asemenea, este treaba unor asemenea condeieri, care nu izbutesc să vadă pădurea emoției artistice din pricina formei copacilor, dacă se apreciază unii pe alții până acolo încât ajung să se considere reprezentanții de frunte ai poeziei românești contemporane (măcar la nivel regional), dovadă că, aidoma unor veritabili clasici, ei nu lipsesc din nicio antologie de acest gen, în pofida faptului că vreo câțiva – fără discuție, deosebit de (ne)importanti – își susțin pretențiile la nemurirea locală cu una, cel mult două plachete de poezioare.

Dar – și asta nu este numai treaba lor! – aceste sărmane plachete s-au dovedit la vremea apariției lor într-atât de valoroase pentru anumiți factori decizionali, încât de îndată le-au asigurat autorilor pătrunderea în Uniunea Scriitorilor din România (USR) și – după cum spuneam mai sus – veșnica lor pomenire în toate terfelegele cu iz antologic și laudativ, unde ei apar nu doar în calitate de versificatori și intelectuali, ci și în aceea de personalități ale zonei!... De altminteri, dorința de evidențiere cu orice chip, chiar cu riscul de-a părea ridicol, este atât de aprigă pe aceste plaiuri, încât mi-a fost dat să cunosc pe autorul unui volumaș pricâjit (la propriu și la figurat) de versuri postmoderniste, care după ce s-a văzut cu opera în brațe, se gândea foarte serios să-și facă dosarul pentru intrarea în USR... Dar iarăși revin și zic că o fi avut el niscaiva informații despre felul cum și-au aranjat alți confrăți intrarea în acest club hiperlăbărțat, caz în care fenomenul devine de masă, iar ridicolul se banalizează până la dispariție.

Acum, să nu-și închipuie cineva că postmodernismul își face mendele doar în poezie. Nu, el

este prezent pretutindeni în arte, ba chiar și dincolo de acestea. Iată de ce în romanul *Magicianul*, scriitorul englez John Fowels îl pune pe straniul său personaj Maurice Conchis să afirme: „Romanul este mort. Mort, cum este moartă alchimia”, pentru ca puțin mai încolo să vorbească de necesitatea întemeierii unui metateatru sau teatru fără limite, altfel spus un teatru metafizic sau terapeutic.

Nu știu cât de convins a fost scriitorul englez de cele afirmate, atâta timp cât romanul lui este viu tocmai datorită faptului că urmează linia clasică a scrierilor de acest gen, o linie garantată de estetica raționalității și bunului simț, prin care autorul menține o legătură strânsă cu cititorii – el își expune concepțiile și crezurile artistice, iar ei îl înțeleg, căci sufletele lor rezonază la unison... Vrând parcă destinul să mă pună la încercare, în urmă cu ceva timp am primit de la un scriitor hipermodern două scrieri, pe care el se încăpățâna să le numească romane. Mă ruga să le citesc și să scriu despre ele, notând pe internet și în scrisoarea ce însoțea coletul că a citit câteva articole semnate de mine și că ele l-au convins că eu aș fi una din puținele persoane care poate pătrunde în înțelesul ascuns al cărților lui. Martor mi-i bunul Dumnezeu că am vrut să-i fac pe plac. Din păcate n-am rămas cu mare lucru după parcurgerea scrierilor – doar fraze haotice și trunchiate, respectiv aglomerații de cuvinte ce par frânturi dintr-un delir, ori poate că versurile voit nefinalizate ale unui lung și nedeslușit poem.

Crezând că eu am probleme în receptarea acestui gen de scriere și nevroid să-l dezamăgesc pe autorul atât de încrezător în perspicacitatea mea, m-am dus glonț la doi cărturari, cărora le-am lăsat cărțile să le citească, urmând ca peste câteva zile să ne confruntăm impresiile. Dacă întâlnirea noastră n-a adus în ceea ce mă privește vreun spor la înțelegerea cărților cu pricina (unul dintre intelectuali nici măcar n-a putut citi cartea până la capăt, susținând sus și tare că este o probă grăitoare de cum nu trebuie să se scrie!), în schimb, după discuția cu ei mi-am redobândit liniștea sufletească, repetându-mi de câteva ori la rând: logica și rațiunea n-au suficiente resurse pentru a putea ex-

plora genurile ilogicului și iraționalului! Dovadă în acest sens este neputința de ani și ani a atâtor minți lucide de pe întinsul globului de a opri ofensiva inconștientului cu iz nuclear din mințile politicianilor și generalilor...

Specificul literaturii în contextul globalizării

În actualele circumstanțe politico-strategice și economico-financiare ale unificării popoarelor europene, primul pas din politica de globalizare a tuturor statelor și popoarelor de către atotputernicul guvern mondial din umbră, proces bazat pe succesiva diminuare a suveranității membrilor și care inevitabil duce la topirea naționalului în magma multietnică a suprastatalului cu aspirații planetare, este firesc să te întrebi cam care va fi destinul specificului național, acea formidabilă formulă sufletească a limbii, teritoriului, tradițiilor, sentimentelor și năzuințelor comune, grație căreia popoarele s-au ridicat din cenușa imperiilor înrobitoare la rangul de națiuni libere, suverane și independente. Lesne de priceput că, prin forța reunită a banilor și a poței de putere planetară, drumul sinuos și alunecos al omenirii se îndreaptă spre un gregarism multietnic și multicultural. Dar până atunci, un atunci cu mult mai îngrijorător decât prezentul dat peste cap, gânditorul P.P.Negulescu ne spune în tratatul *Geneza formelor culturale* (Editura Minerva, BPT, București, 1993) că nu ortodoxismul este specific românesc (tot ortodocși sunt „și grecii, bulgarii, rușii și sârbii”), că știința și filosofia au valoare universală, iar prin aceasta nu sunt specifice naționale, și că numai literatura constituie „terenul predilect în care poate fi detectată, în formă obiectivă, specificitatea națională a unui popor” (Z. Ornea în Prefață). La rândul său, Eugen Lovinescu era de părere în anul 1927 că „eticul este o condiție a esteticului”. Tot Negulescu mai susține că „factorul etnic a fost și este plasma germinativă pentru specificul național” și că noțiunea biologică de rasă nu trebuie confundată cu cea psihosociologică de popor.

Poate ei cu anexarea-aderarea! Noi cu UNIREA Națională de dinaintea vremurilor!

Cezar Adonis
Mihalache

Departamentele din „Externele” lui Moș Teacă Meleşcanu aveau o singură treabă de făcut... Măcar una... Pentru că, măcar pentru ziua Unirii, trebuiau să se asigure că agențiile de presă din lume vor conțura subiectul corect. Corect ca informație, pentru că onestitatea nu putea fi „fixată” în fluxul unei agenții de presă, nu răutăcioase, nu ranchiunoase (că ne vrem poate niște datorii de război înapoi!), ci infiltrate. Și nu-i costa nimic să redacteze note de documentare pe care, din timp, ambasadorii noștri din recte (!) țări să se asigure că le remit măcar la nivelul agențiilor naționale de presă.

Nu spune nimeni că un alde Hurezeanu, ca ambasador, trebuia să alege el pe la posturile de cartier din Germania cu o mapă de presă, tradusă firește, despre ceea ce înseamnă Marea Unire. Dar măcar la nivelul sursei principale pentru „terfelștii” lor de prompter, agenția națională de știri, ar fi putut face o vizită de curtoazie pentru oferirea unor note de documentare.

Era evident că otrava ungurească, bine infiltrată, ne va ataca de

Ziua Națională. Iar ambasadorii noștri, dimpreună cu moș Teacă, ar fi trebuit să fie cu un pas înainte. Pentru a preveni orice posibil „fake news” despre Marea Unire. Dacă ar fi făcut asta, am fi putut vorbi despre reavoință din partea

străinilor, și a celor ce i-au îndrăgit... Dar așa, pare că trebuie să căutăm acul în carul cu fân.

Evident, o agenție națională de talia celei din Germania nu ar fi putut face o asemenea eroare de text. Iar televiziunea ZDF nu ar fi preluat otova o astfel de „documentare”. Măcar pentru faptul că știau, din proprie experiență istorică, diferența dintre o anexare și o Unire. Măcar pentru faptul că ar fi trebuit să privească spre propria lor reunificare din 1989 pentru a știi ce terminologie trebuia uzitată.

Și chiar dacă au „îndreptat” știrea, după reacția MAE Român, nu au făcut decât să ne arunce într-un alt fals grosolan, evitând cu bună știință, asta este clar măcar dacă privim la reunificarea RFG-RDG, să vorbească despre UNIRE,

plece la „corectură”, și cea de a doua, „rectificată”. Pentru că era clar că vom reacționa, iar modelul înlocuirii „anexării Transilvaniei”, suficient pentru a aprinde un butoi cu pulbere dacă ar fi fost vizată altă țară europeană, cu „aderare” era creionat. Chiar a priori.

Întrebarea de Centenar, în numele Centenarului, ar fi poate legată de „personajul” căruia trebuie să-i cerem socoteală. Dar nu este așa. Pentru că nu am ajunge nicăieri. S-a lucrat cu ustensilele dezinformării, cârțitelor, și, mai ales, a fost creionat un con de protecție în care inovații reali să nu poată fi agățate oficial.

Ceea ce trebuie să ne intereseze acum este realitatea faptului că, în pregătirea Trianonului, departamentul anti-Centenar de la Budapesta va acționa și mai violent. Și noi nu vom mai avea nici măcar ce să-i mai contrapunem formal, la nivel oficial, fiind tot mai clar că toți cei ce s-au ocupat de așa-zisa pregătire a Centenarului au răsuflat ușurați și s-au despovărat de oricum puținul praf de pe toba unei responsabilități publice bătute în surdină.

Rămâne doar societatea civilă... Poate cu inițiativa unei chestionări publice, fie și în mediul vir-

tual, a unei traducerii în nemțește a chestiunii „anexării” RDG de către Germania Federală. Măcar așa, să învățăm și noi un cuțit într-o sutură pe care, în cazul lor, chiar au asigurat-o marile puteri de la momentul 1989, și nu o voință populară precum cea a noastră, de la 1918, de care trebuie să fim mândri căci am fost, în fond, cu un secol înaintea „reîntregirii” lor federale.

Iar ZDF și DPA (care merită litere de acronime anonime, nu titulaturile de agenții de presă) aveau oricum pe flux, pentru a scoate definitiv din scenariu existența unui novice butonar ori vreun prompterist de presă, știrile americanilor despre proclamarea zilei de 1 Decembrie 2018 ca Ziua Marii Uniri a Românilor, pe teritoriul statelor Iowa și Carolina de Nord. Ziua Marii Uniri! Nu a unei „anexări”, nu a unei „aderări”, ori alte terminologii șopârliste verzuie.

abordând 1918 ca... „aderare”! Or, cum să vorbești despre aderare mai ales în contextul istoric de acum o sută de ani? Cine s-a asigurat că terminologia va rămâne viciată după reacția oficială a Externelor de la noi? Nu este nici aceasta marea întrebare! Căci ea are un răspuns clar chiar din știrea inițială, în care se vorbește despre Transilvania ca „provincie maghiară”.

Și nu trebuie să fim naivi să nu înțelegem că, în paralel cu prima versiune, a existat „pe flux”, gata să

Să-i susținem pe toți patrioții adevărați!

Români, partidele noi, neparlamentare sunt singura noastră speranță în anul Centenarului. La Chișinău au loc manifestări patriotice extraordinare. Sunt oameni Neîntinați, care luptă pentru interesele țării. La București, se semnează Pactul Migrației,

iar politicienii aceștia „vizionari”, cică serbează și ei Centenarul!!! Care Centenar?! Parcă și-ar da brânci mai mult la un mic și-o bere!...

Așa că, dragi români, nici nu mai știu dacă să plâng sau să mă bucur! Nici nu mai știu dacă

să arborez Tricolorul mândru sau în bernă!

Un lucru însă îl știu... Toți cei care au pus umărul la distrugerea țării, deja sunt condamnați de Istorie. Va veni și ziua când vor da socoteală poporului! Până atunci, nu trebuie să ne blazăm în festivisme ief-

se zbat în cea mai neagră mizerie. Copiii noștri au emigrat pentru o bucată de pâine. Am devenit „căpșunari”, femei de serviciu sau hamali, chiar dacă avem diplome universitare. N-am avut nicio datorie externă cândva, dar avem o povară pe umeri acum. Suntem spoliați, înrobiți, dezbrinați pentru că la fiecare Alegere, îi alegem pe cei care mint, pe cei care ne cumpără cu pomenile lor...

Am pierdut atât de multe... Dacă statul român va mai semna însă și Pactul pentru Migrație al ONU, vom muri ca neam, dispărând în neantul globalizării! Va fi ultimul cui ce se va bate în sicriul României... Așa că, dragii români, Țara aceasta nu este moșia personală a lui Iohannis sau Dăncilă, nu este proprietatea PSD-ului sau a nu știu cui! NIMENI nu poate lua decizii atât de importante fără CONSULTAREA POPORULUI PRIN REFERENDUM!

PROPUN: 1. În toate manifestațiile, cereți

explicit CONSULTAREA POPORULUI PRIN REFERENDUM în ceea ce privește Pactul Migrației! 2. Toate forțele politice din România să se delimiteze de Pactul Migrației, expunându-și public poziția. Să știm și noi cu cine vom vota. 3. Nimeni nu poate să experimenteze la infinit pe poporul român pentru că nimeni nu este mai presus decât el! Toți cei care vor ignora Voința poporului român să suporte consecințele pentru Trădare!

Implicați-vă!
Cereți Referendum privind Pactul Migrației!
Faceți-vă cunoscută Vocea și Voința voastră!

toate manifestațiile, cereți

George
Alexander

Nu sunt un extremist și nu incit la ură! Văzând însă politicienii patriei, joviali, fără griji, dansând samba sub Arcul de Triumf, aliniindu-se toți, să prindă un loc cât mai în fața mulțimii, trimitându-și bezele, ca și când tocmai s-ar fi despărțit de la un pahar!, mă apucă un sentiment ciudat, de frustrare... Acești EPIGONI sunt de vină pentru DEZASTRUL pe care-l trăim! Indiferent de partidele politice, toți și-au dat mâna, în numele Imbecilității, Incompetenței și Corupției, pentru distrugerea țării. Dacă ar avea bun-simț, mâine și-ar da demisia din posturile lor bine plătite – și din Respect față de înaintașii noștri!

REÎNTREGIREA ȚĂRII s-ar fi realizat demult! Dar nu a existat voință politică și Dragoste pentru Țară! Atunci, ce caută acești impostori, profesioniști în lătrat în primele rânduri?! Nu știu. Voi știți?